

Осіння елегія

Гарасевич Андрій

Вже доволі, досить блакиті,
Вже не бути знов молодим.
Прогоріла весна і літо,
І на полі лиш білий дим
Так нестримно пливе, так рівно
Над поснулі поля, стерні...
Тільки ти, молода царівно,
Тільки ти ще не хочеш, ні,
Хмар холодних, тупих, мов криця,
Й, простягнувши сонцю услід
Білі руки, ти кличеш: «Смійся,
Сонце, смійся!..» Багато літ
Потонуло в ясних озерах,
І по килимах павути
Хтось прибуде і стукне в двері...
Я зустріну його один
На порогах кімнат тінистих.
І мовчу, не прошу — «прийди!» —
Тільки осінь присипле листям
Мого гостя сумні сліди...
Тільки осінь промчить над полем,
Над ріллею, що знов завмре...
І застогнуть з глухого болю
Верховіття струнких дерев...
І погасне все, що горіло,
З мокрим вітром вдень і вночі
Протинатимуть чорне тіло
Невгомонні, густі дощі.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/harasevych_andrii/osinnia_elehiia